

НАТАЛЯ ЗАБИЛА

Скiк-
носкiк

У кімнаті було тихо. В кутку спокійно сиділи і стояли різні іграшки: дві ляльки, ведмедик, вантажна машина і кубики. Вони нічого не робили і навіть не розмовляли між собою.

Раптом, що це? — бум, брязь! — з'явився в кімнаті м'ячик і почав стрибати по підлозі. Стрибає і пісню співає:

— Я Скiк-поскiк,
Червоний бiк,
Червоний бiк
I синiй бiк!
Впаду i знов пiдскочу!
Лежать спокiйно
Я не звик.
А все стрибаю —
Скiк та скiк!
I ще стрибати хочу!

— Гей, друзi! Чого це у вас так тихо? — гукнув м'ячик i пiдкотився до iграшок.— Хiба вам не нудно так сидiти? Ану, хто хоче зi мною погратися, пострибати?!

— Ми не вміємо стрибати, — відповіли дві ляльки, ведмедик, вантажна машина і кубики, — і нам це зовсім не личить!

— Он як, — сказав м'ячик, — що ж, доведеться мені пошукати собі інших друзів — таких же веселих, прудких і, головне, таких же круглих, як я! До побачення!

І він підскочив мало не до самої стелі, а потім вискочив у двері, на ганок.

А там, на ганку,
на довгій нитці бу-
ла прив'язана повіт-
ряна кулька. Ду-
же гарна повітря-
на кулька — зелена,
прозора й блискуча.
Вона коливалася в
повітрі, ніби хотіла полетіти геть, а нитка
її не пускала.

— Добридень, кулько! — вигукнув м'я-
чик. — Я бачу, ти така ж блискуча й круг-
ла, як я. Хочеш зі мною дружити, разом гу-
ляти — стрибати?

І він підскочив так високо, як тільки
зміг.

— Ні, — відповіла кулька, — ми з тобою
зовсім не однакові, як же ми зможемо дру-
жити? — і вона заколивалася й заспівала:

— Хоч високо стрибаєш ти
Та все ж летиш додолу.
А я на землю з висоти
Не падаю ніколи!

За хмари, в сонячну блакить
Я легко, вільно, швидко
Отак би й полетіла вмить,
Якби не клята нитка!

Тут кулька заколивалася ще дужче і так спересердя смикнула нитку, що нитка враз обірвалася! Кулька зраділо виблиснула на сонці і швидко попливла вгору, вгору, вгору, аж поки зовсім не зникла десь у височині.

— Оце так так! — сказав м'ячик. — Була кулька й нема!.. Ні, такі розваги не для мене. Я люблю стрибати, а не літати!

І він пострибав по східцях і покотився в садок.

В садку на яблуні висіли великі червонобокі яблука. Вони були блискучі, круглі і на вигляд дуже веселі. М'ячик одразу це помітив і поскакав до них.

— Яблучка, яблучка! — гукнув він. —
Сстрибайте з дерева додолу, давайте разом
гратися!

— Ні, — відповіли яблука, — нам зовсім
не хочеться падати на землю і оббивати
собі боки. Сстрибай собі сам!

А ми на гілці висимо,
На дереві високім.
Ми ростемо,
Росу п'ємо,
Наповнюємось соком.
Ласкаве сонце гріє нас
І боки нам рум'янить.
І з дерева стрибати враз
Ніхто нас не підманить!

— Що ж, не хочете, то й не треба! — сказав м'ячик і покотився далі.

За садком над річкою був город. І там на одній грядці м'ячик здалека побачив кавуни — великі, зелені, смугасті, круглі кавуни. Вони були зовсім схожі на м'ячі — як викапані.

«Оце вже й справді для мене підходяща компанія!» — подумав м'ячик.

Прискакав до кавунів і почав їх підмовляти:

— Не лежіть на грядці! Стрибайте, як я! Ви ж такі круглі, як я, такі ж блискучі, як я! Ви повинні зі мною дружити!

Але кавуни на це відповіли зневажливо:

— Ми — кавуни,
Не стрибуни.
Блискучі й гарні зовні,
Ми чорних зернят восени
І солодощів повні.
Важкі ми дуже.
Через те
Стрибати нам не можна.
А ти — базікало пuste,
Всередині порожнє!

— Он як! Так ви ще й лаєтесь? — образився м'ячик. — І звідки ви знаєте, що я порожній.

Правду кажучи, він дійсно був порожній. Але йому зовсім не подобалось, коли хтось про це згадував.

— Диви, які горді! — крикнув він кавунам. — Пишаєтесь хтозна-чим! А не стрибаєте ви просто через те, що вас огудина держить. Ну й сидіть собі на прив'язі, а я й сам погуляю!

І м'ячик поскакав по стежці, що спускалася під гору до річки, весело заспівав:

— Я Скік-поскік!
Червоний бік,
Червоний бік
І синій бік!
Дивіться, добрі люди!
Лежать спокійно
Я не звик,
А все стрибаю —
Скік та скік!
І скрізь стрибати буду!

З цими словами він підскочив якнайвище і впав просто в річку!

— Ану, стрибай, стрибай тепер! — глузливо сказала жаба, що

сиділа на бережку і чула м'ячикову пісню. — Ти ж казав, що скрізь стрибатимеш!

М'ячик напружився щосили, щоб вистрибнути з води. Але нічого не вийшло. Для того, щоб підстрибнути, йому треба було вдаритися об щось тверде. А вода хіба тверда? От вона й підхопила його, й понесла, і він тільки крутився, крутився, а стрибати ніяк не міг.

Спочатку м'ячикові було дуже мото-

рошно. Куди це вода несе його? І невже він ніколи вже не зможе стрибати?!

Але згодом м'ячик трохи заспокоївся і роздивився навколо себе. Він побачив, що швидка течія несе його попід самим берегом, де просто в воду звисають гілки прибережних кущів.

«Ось підпливу до найтовщої гілки, вдарюсь об неї й підстрибну!» — подумав м'ячик. Тут саме побачив він таку найтовщу гілку і щосили вдарився об неї.

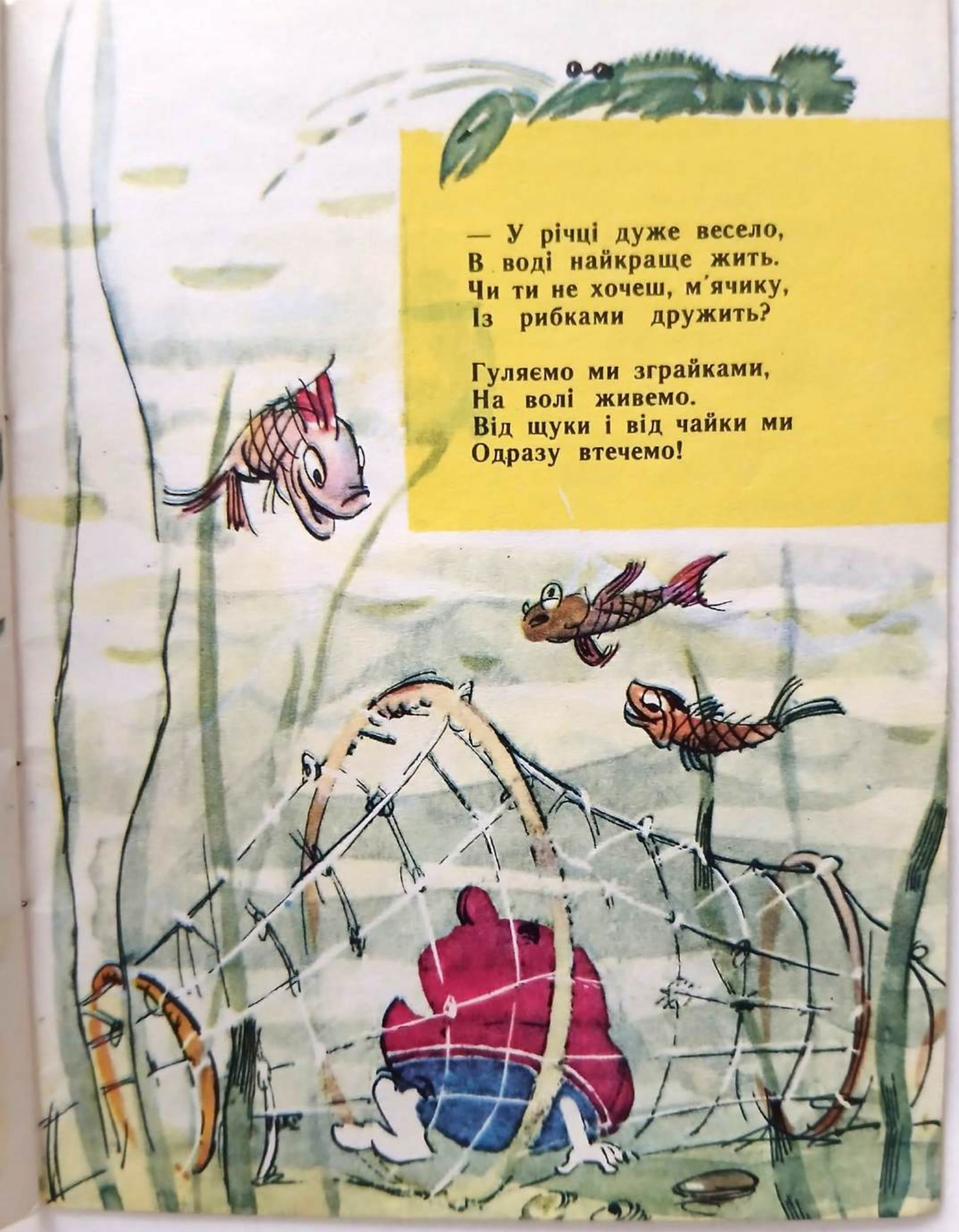
Який жах!.. М'ячик не помітив, що саме в цьому місці на гілці стирчав гострий сучок. Цей сучок простромив м'ячикові бік, і в дірку хлюпнула вода.

— Тону! Тону! Рятуйте! — встиг лише вигукнути бідолаха і пішов на дно.

Тут, може, й кінець прийшов би веселому стрибунчикові... Та ні, він не загинув. В річці під берегом поставлені були ятери, такі сітки, що в них рибу ловлять. І от в один з тих ятерів і потрапив наш бідолашний м'ячик.

Лежить м'ячик у ятері, важкий, повний води, і сам не знає — що ж з ним далі буде? А навколо рибки плавають туди-сюди і співають:

— У річці дуже весело,
В воді найкраще жить.
Чи ти не хочеш, м'ячику,
Із рибками дружить?

Гуляємо ми зграйками,
На волі живемо.
Від щуки і від чайки ми
Одразу втечемо!

Тут враз як метнуться всі рибки врозтіч! Це зубата щука почула, як вони співають, і виринула з найглибшої глибини. Побачила, що всі рибки зникли, злісно клацнула гострими зубами і наблизилася до м'ячика.

«Тепер уже мені кінець! — подумав злякано м'ячик. — З'їсть мене зубате страховисько!»

І раптом він відчув, що хтось тягне ятір угору — з-під самого носа у хижкої риби!.. Ось вже й з води витяг, ось вже й кинув на пісок...

— Що це таке вловилося? — здивувався старий рибалка, нахилиючись над ятером.— Та це ж м'ячик! Чи не той самий, що сьогодні моєму внучкові з міста привезли? Ну, звичайно ж, той самий! А Дмитрик ще зранку плаче, що м'ячик пропав!

І от опинився знову наш стрибун у кімнаті, де сиділи й стояли різні

іграшки: дві ляльки, ведмедик, вантажна машина і кубики. Вони його зразу й не пізнали, такий він став нещасний, пом'ятий і зовсім не міг стрибати.

Дмитриків дідусь вилив із м'ячика воду, висушив його, потім узяв такий клей, що може клеїти резинові речі, і заклеїв дірку шматочком старої калоші. Після того м'ячик знову почав стрибати, тільки вже не так високо. І тепер уже він не вихвалявся перед усіма і нікуди не хотів тікати. Йому й тут було добре: всі іграшки подружилися з ним, а хлопчик Дмитрик полюбив його і охоче з ним грався.

Малюнки
Ю. СЕВЕРИНА,
В. ЧЕРНУХИ

4 коп.

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Забила Наталия Львовна
СКОК-ПОСКОК. СКАЗКА
(На українском языке)

Редактор *М. П. Лисич.* Художній редактор *О. І. Паславська.*
Технічний редактор *В. І. Дмухар.* Коректор *Л. Н. Фесечко.*

Здано на виробництво 25.XII-62 р. Підписано до друку 1.III-63 р.
Формат 60 × 90¹/₃₂. Фіз. друк. арк. 0,625. Умовн. друк. арк. 0,625.
Обл.-вид. арк. 0,64. Тираж 200 000. Зам. № 720. Ціна 4 коп.

Дитвидав УРСР. Київ, Кірова, 34.

Фабрика кольорового друку Головополіграфвидаву
Міністерства культури УРСР, Київ, вул. О. Довженка, 3.

ДИТВИДАВ

1963